

Ne-věc (angl. no-thing)

Navykli jsme si všechno, o čem něco říkáme nebo na co myslíme, označovat jako „věc“ (ve smyslu „něco“, „předmět“ apod.) Přitom ne vždy myslíme pouze něco skutečného, tak. např. čísla nebo geometrické útvary můžeme myslit naprosto přesně, ale za „skutečné“ (ve smyslu skutečně se vyskytující, existující) je přesto nemáme. Když tedy v angličtině slovo „nothing“ (= no-thing) znamená „nic“, rozhodně to neplatí ani o číslech (třeba 2024) ani o geometrických obrazcích (jako je čtverec nebo trojúhelník apod.). „Nic“ zkrátka může znamenat třeba jen slabé nic, ale naproti tomu také silné, naprosté nic. O naprostém „nic“ nemůžeme naprosto nic vypovídat, nemá žádné vlastnosti, je vlastně nutně jen „jedno“, neboť nejsou různé „nicy“. To má ovšem ten důsledek, že „popírání“ něčeho, že to je „nic“, neznamena, že nejsou jiné „věci“ (jiná „něca“), nýbrž jenom to, že toto konkrétní „nic“ je opravdu „ničím“, tj. není, není jsoucí, není skutečné, nevyskytuje se atp. V matematice se např. „nic“ označuje jako „nula“, ale nikoli důsledně, jen při označování počtu „něčeho“, čeho je nebo může být jinak více, ba mnoho. O „ničem“ také mluvíme tehdy, když chceme zdůraznit jakousi nedůležitost, bezvýznamnost něčeho (třeba když se někdo omlouvá, že do nás trochu vrazil, a my odpovíme, že to „nic není“). Tady přistupuje další, obvykle přehlížený moment: šlápnutí nebo strčení je děj, podobně jako omlouvání toho, co se stalo, jakožt i odpovídání na to, které je spíše zamlouváním. Tu se ukazuje, že mezi přísně vzato jsoucím (věcným, předmětným) a jen přibližně vzat nedůležitým, omlouvaným a zamlouvaným je jen malý, zásadě pomínutelný (a obvykle pomíjený) rozdíl.

(Písek, 181001-2.)